

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΗ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἐβδομον κι' εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἔδρευόμεν' στὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια δώδεκα κι' ἐνιακόσ' ἄκόμα,
ὅλοι τὴν Ἀνόρθωσι θάχουνε' στὸ στόμα.

Μάη τοῦ μηνὸς ἐνάτη,
μεταρρύθμισις βαρβάτη,

Χίλια καὶ διχόσσα κι' ἐνδεκα μαζί,
μὲ τὰεροπλάνα χάσκουνε χαζοί.

Τῶν ὄρων μας μεταβολὴ ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κ τ ὦ φ ρ ᾱ γ κ α ε ἶ ν α ι μ ὀ ν ο .
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δὲ κ α φ ρ ᾱ γ κ α κ α ἶ σ τ ὸ χ ῆ ρ ι .

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπή
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, κι' ὅποιος ἀπ' ἐξω θέλει
δὲν θὰ πληρώσῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

**Δράμα Μεταρρυθμίσεως
σωτείρας Κυβερνήσεως.**

Π.—Τι σκέπτεσαι, βρε Φασουλῆ, καὶ σὰν χαζὸς κυττᾶς;
Φ.—Σκέπτομαι τὴν Ἀνόρθωσι καὶ τοὺς Ἀνορθωτάς.
Π.—Πῶς δηλαδὴ τὴν σκέπτεσαι;
Φ.—
Τὴν σκέπτομαι σὰν κᾶτι,
ὅπου δὲν ἔγινε ποτὲ στὸ παρελθόν, σακάτη.

Π.—Βλακίζεις ὅπως πάντοτε καὶ τίποτα δὲν λές,
κι' ἀπάνω κάτω, Φασουλῆ, μοῦ φέρνεις τῆς χολαῖς.
Φ.—Γιὰ πές μου, Περικλέτο μου, ποῦ πᾶς κι' ἀναστενάξεις;
τὴν ὥρα σου πῶς τὴν περνᾶς; τὰ βράδια ποῦ συχνάζεις;

Π.—
Ἐγὼ πᾶω, βρε τεμπέλη,
'στὴ Μαρίκα, 'στὴν Κυβέλη,
κι' ὅπου θέατρο καὶ μάντρα
μπαίνω μέσα καὶ σπουδάζω,
κι' ἐνταυτῷ διασκεδάζω
μὲ τὴν καθεμιὰ γαλιάντρα.

Φ.—Καὶ τί βλέπεις ἐκεῖ πέρα;
Π.—
Βλέπω δράματα ποικίλα,
ποῦ μοῦ φέρνουν, ἀδελφέ μου, δάκρυα κι' ἀνατριχίλα.

Βλέπω κᾶτι δράματα,
ποῦ με πιάνουν κλάμματα,
ποῦ μοῦ φέρνουν στεναγμούς
κι' ἐνδομύχους σπαραγμούς.

Τρέμει κι' ἡ φωνή' στὰ χεῖλη,
καὶ μουσκεύω καὶ στραγγίζω,
καὶ τὰ δάκρυα σφουγγίζω
μὲ δακρύβρεκτο μαντύλι.

Πῶς μ' ἀρέσει, λαοπλάνε,
Τουνίου λαύρα νᾶναι,

καὶ νὰ βλέπω τραγωδίας κι' ἄλλα τέτοια πράγματα,
ὅπου φέρνουν κλάμματα.

Πῶς μ' ἀρέσει, Φασουλῆ, νὰ μουσκεύω 'στὸν ἰδρῶτα
καὶ νὰ βλέπω τραγικὰ καὶ φοικώδη γεγονότα.
Πῶς μ' ἀρέσει, Φασουλῆ μου, κι' ὅλ' οἱ τῶν θεάτρων φίλοι
τὸν ἰδρῶτα καὶ τὸ δάκρυ νὰ σκουπίζουν μὲ μαντύλι.
Πῶς μ' ἀρέσει τῆς κυρίας δακρυσμέναις ν' ἀντικρύζω
καὶ μαζί τὼν νὰ δακρύζω.

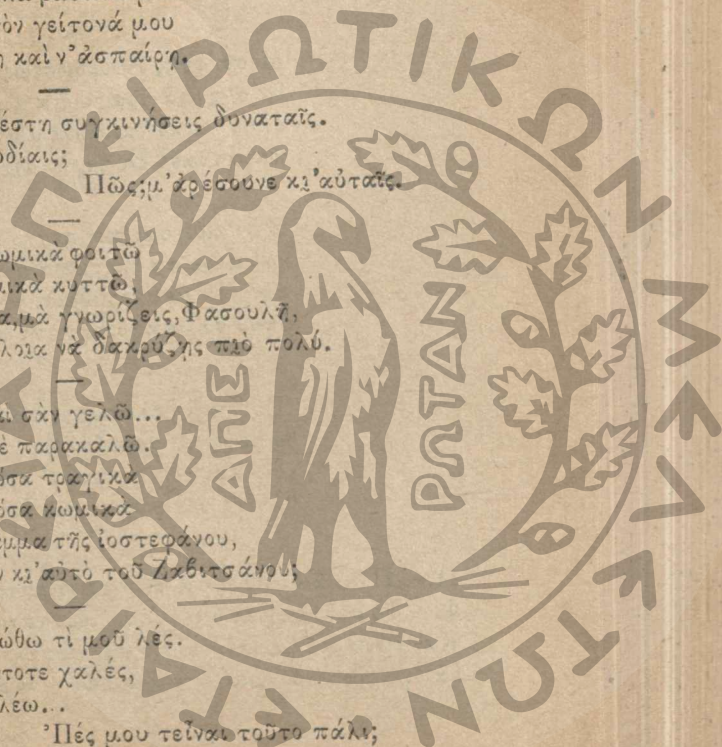
Πῶς μ' ἀρέσει, Φασουλῆ μου, πρὸ παντὸς τὸ καλοκαίρι,
μέσα 'στ' ἄλλα βάσανά μου
νὰ κυττῶ τὸν γείτονά μου
νὰ σπαράζῃ καὶ ν' ἀσπαίρῃ.

Πῶς μ' ἀρέσουν μὲς 'στὴ ζέστη συγχινήσεις δυναταῖς.
Φ.—Δὲν φοιτᾶς σὲ κωμωδίας;
Π.—
Πῶς μ' ἀρέσουνε κι' αὐταῖς.

Καὶ 'στὰ κωμικὰ φοιτῶ
καὶ τὰ κωμικὰ κυττῶ,
καὶ λιγόνομαι 'στὰ γέλια, μὰ γινώξεις, Φασουλῆ,
πῶς σε κάνουν καὶ τὰ γέλια νὰ δακρύζῃς πρὸ πολὺ.

Φ.—
Δάκρυα καὶ σὰν γελῶ...
'Πές μου, σὲ παρακαλῶ.
μὲς 'στὰ τόσα τραγικὰ
καὶ 'στὰ τόσα κωμικὰ
σοῦτυχε ποτὲ νὰ 'δῃς, θρέμμα τῆς Ἰοστεφάνου,
τέτοιο δρᾶμα φοβερὸ σὰν κι' αὐτὸ τοῦ Ζαχάρωφ;

Π.—
Δὲν σε νοιώθω τί μοῦ λές.
Φ.—
Εἶσαι πάντοτε χαλές,
καὶ δὲν νοιώθεις τί σοῦ λέω...
Π.—
Πές μου τείνει αὐτὸ πάλιν;
Φ.—Πῶς; τὴν νέα τραγωδίᾳ δὲν τὴν ξέρεις τὴν μεγάλην;

Ἐσὺ βλέπεις τὰ κοινά,
τὰ ψευδῆ καὶ τὰγοράτα,
καὶ ποτὲ τὰ ληθινά,
τὰ πραγματικῶς ὥρατα.

Ἐσὺ κλαῖς μὲ τὴν κυρίαν τῶν Καμελιῶν ἐκείνην,
κι' ἐν τούτῳ, Περικλέτο, δὲν ἡσθάνθης τὴν ὁδὴν
τῆς μεγάλης τραγωδίας, ποῦ παρέστησε προσφάτως
τῶν Ἀνορθωτῶν τὸ κράτος.

Ἀληθῶς σπαρακτικὴ,
τραγωδία τοῦ Σαίξπηρου,
ἀληθῶς μοναδική,
τραγικότητος ἀπείρου.

Ἐκ τῆς μεταρρυθμίσεως τῆς τῶρα γενομένης
ἐβγήκε, Περικλέτο μου, καθὼς καταλαβαίνεις.

Π.— Θέλω κι' αὐτὴν νὰ τὴν ἰδῶ.
Φ.— Τὶ σπαραγμὸς καρδιάς!..
Π.— Οὐδέποτε δὲν ἀπαυδῶ
νὰ βλέπω τραγωδίας.

Τὴν τραγωδίαν δεῖξε μου τὴν τρομερὴ, φαρούτη.
Φ.— Ἄλλη καμμιά, Περικλή, δὲν εἶναι σὰν καὶ τούτη.
Μεγάλαι περιπέτειαι, πολλαί, παντοειδεῖς,
κι' ἔλα τῆς Ἀνορθώσεως τὸ Θεάτρον νὰ δῆς.

Π.— Τὸ βλέπω, Φασουλῆ μου... τί σκηνή!..
διάκοσμος σπουδαῖος κι' ἀμφιέσεις,
κι' Ἀνορθωταὶ μεγάλοι καὶ τρανοὶ
κατέχουν σοβαρότατοι τὰς θέσεις.

Ἰδοὺ!.. περιποιοῦνται τοὺς ἐν τέλει
θεράποντες ἐπίσημοι καὶ δοῦλοι,
ὅμως ἐδῶ δὲν φαίνεται Κυβέλη,
μήτε καμμιά Μαρίκα Κοτοπούλη.

Φ.— Γιὰ κύττα τῆς Σκηνῆς διακοσμήσεις!..
ἐδῶ κι' ἐκεῖ φωτίζουν πολυκάντυλα..
σὲ τοῦτο μαῦρα δάκρυα θὰ χύσῃς
καὶ βάστα μὴ ντουζίνα μιζομάντυλα.

Μέσα σ' τῆς Ἀνορθώσεως τοὺς σάλους
θὰ δῆς μὴ τραγωδία, μασκαρὰ,
ὅπου θὰ καταλάβῃς μὲ τοὺς ἄλλους
παράστασι Θεάτρον μὴ φορά.

Μὴν κάθῃσαι προπέτης κι' ἀναιδής,
καὶ κάνε τὰ ματάκια σου γαρίδα
τὴν νέα μεταρρυθμίσι νὰ δῆς,
ὅπου θὰ μακαρίσῃς τὴν πατρίδα.

Ἐδῶ καὶ βελασμοὺς θ' ἀκούσῃς τράγων,
θὰ ρεύσουν ἀφειδῶς δακρύων εἰθῆρα,
ἐδῶ καὶ τῶν φρικτῶν Ἀνθρωποφάγων
θὰ δῆς τὸν φοβερὸ τὸν Μπουρμπουλῆθρα.

Π.— Πολλὰ μοῦ λές μὰ τίποτα πρὸς τὸν παρὸν δὲν εἶδα.
Φ.— Τὸ μέλλον μὰς ὑπόσχεται δαμάτων καταιγίδα.
Καὶ τώρα, βρε βλακέντι με περικεφαλαία,
θὰ δῆς τῆς Ἀνορθώσεως ν' ἀνοίξουν τὴν αὐλαία.

Ἀρχὴ τῆς παραστάσεως μετὰ μεγάλης δράσεως.

Π.— Ποιὸς αὐτός, βρε Φασουλῆ,
ποῦ χαρούμενος μιλεῖ;
Φ.— Ζαβιτσάνος Κερκυραῖος,
ἥρωις δράματος μοιραῖος,
ρέκτης, εὐφραδής, ὥρατος.

Τοῦτος θέμα τῆς ἡμέρας
κι' ἐκλογῶν μεγάλων γέρας
διεφιλονέικησε.

Τοῦτος μ' πῆκε μὲς σ' τὸ μάτι
καὶ τοῦ Κόντε τοῦ Κορφιᾶτη,
καὶ τὸν κατενίκησε.

Π.— Καὶ γιατί φορεῖ βελάδα,
Φασουλῆ ψευτοφυλλάδα;

Φ.— Μ' ἐρωτᾷς σὰν νὰ μὴν ξέρῃς
τί συμβαίνει, στραβοκάνη!..
ὑπεσχέθη κι' ὁ Λευτέρης
τῆς Παιδείας νὰ τὸν κάνη.

Καὶ γὰρ τοῦτο, φιλαράκο,
περιμένει μὲ τὸ φράκο
πρόσκλησιν ἐκ τῆς Αὐλῆς.

Κι' ὅρκον σκέπτεται νὰ δώσῃ
πῶς θὰ μὰς κατευοδώσῃ
σὲ λιμένας ἀσφαλεῖς.

Π.— Ὅμως ἄκου, Φασουλῆ,
κάτι κρυφοψιθυρίζει,
κι' ἀνυπόμονος πολὺ
ἄνω κάτω τριγυρίζει.

Φ.— Τάχα τοῦτο τί σημαίνει;
Δράσις ἀρχινᾷ γοργή,
καὶ τὴν πρόσκλησιν προσμένει
πλὴν ἢ πρόσκλησις ἀργεῖ.

Κύττα... τὸν σιμόνουν φίλοι
μὲ χαμόγελο σ' τὰ χεῖλη,
καὶ τοῦ σφίγγουν τὸ χεῖρ,
καὶ καθέννας τὸν συγχάριε.

Κύτταξε τὸν ζηλευτὸν...
πλησιάζει πρὸς αὐτὸν
κι' ἡ Παιδεία λευκοφόρα.

Ὅμως βλέπει καὶ τὴν ὥρα,
Περικλέτο, νὰ περναῖ,
κι' ἄνω κάτω τριγυρνᾷ.

Φέρνει βόλταις ἄνω κάτω,
μὰ δὲν ἔρχεται μαντάτο
καὶ σ' αὐτὸν Βασιλικό,
κι' εἶναι κάζο τραγικό.

Σκηνὴ δευτέρα τραγικωτέρα.

Τῆς πυγμῆς ὁ Βενιζέλος
αἰφνης ἐμφανίζεται,
καὶ λαμπροῦ παιδὸς μέλος
πάλιν παιανίζεται.

Κι' ἀπὸ Βουλευτὰς χορὸς
καταφθάνει ζωηρός,
καὶ σιμόνει σ' τὸν Λευτέρη, καὶ σ' τ' αὐτὰ του δυνατὰ
ξεφωνίζει τὰ καὶ τά:

Μπροστά σου θὰ χορέψωμε, μ' προστά σου θὰ πηδήσωμε,
κι' ἄκουσε τὸ φουσάτο:
Τσιρμιῶκος Ὑπουργός, ἢ θὰ σοῦ τραγουδήσωμε:
ἀντίο ντελ πασσάτο.

Α.— Τὶ λέτε, φιλελεύθεροι!.. δὲν εἶθε σ' τὰ καλὰ σας..
ἢ ἴσως, καθὼς φαίνεται, πειράζει τὰ μωαλά σας.

Χορ.— Τὸν Τσιρμιῶκο θέλομε...

Α.— Μὴ σκούζετε τοῦ κάκου.

Χορ.— Τὸν Τσιρμιῶκο θέλομε... τοὺς λόγους τούτους ἄκου.

Α.— Σούτ, κανέννας τσιμουδιά,
κι' ἄλλα λόγια, βρε παιδιὰ.

Χορ.— Τσιρμιῶκο σοῦ ζητοῦμε
καὶ ποδάρι σοῦ πατοῦμε.

Α.— Πάρτε ποδι, σύρτε πίσω...
τὴν πυγμή μου θὰ σηκώσω,
κι' ὅλους θὰ σὰς χαντακώσω
κι' ἀμειλίκτως θὰ κτυπήσω.

Χορ.— Σήκωσε τὴν ὅσο θέλεις... θέλομε τὸν Τσιρμιῶκο,
καὶ κανεὶς μὴ βγάλλῃ μῦθο.
Ἄλλως μάθε, κύρ Λευτέρη,
πῶς θ' ἀλλάξωμε τὸ φύλλον,
κι' ἀπὸ μέσ' ἀπὸ τῶν φίλων
θὰ μὰς σβύσῃς τὸ τεφτέρι.

Α.— Καὶ τί διάβολο νὰ κάνω
τὸν πιστὸ τὸν Ζαβιτσάνο;
Πῶς ἀσπλάγχχνος κι' ἀπανθρώπως
θ' ἀπομείνῃ μὲς σ' τὰ κρύα;
Χορ.— Βόλεψέ τον ὅπως βῶς,
δῶσε του τὴν Προεδρεία
τῆς Βουλῆς τῆς προσεχοῦς...
Α.— Συμφορὰ τοῦ δυστυχοῦς.

Χορ.— Πάρε Σύμβουλο τὸν Γιάννο,
κι' ἄφησε τὸν Ζαβιτσάνο,
νὰ σοῦ λέμ' εὐὰν εὐοί.

Α.— Τὶ θὰ κάνω τὸν Κορφιᾶτη,
ποῦ προσμένει σ' τὸ Παλάτι
γιὰ τὸν ὄρκο ν' ἀνεθῇ;

Χορ.— Τοῦτος εἶναι μαλακός,
πᾶρος, ἥσυχος, γλυκός,
δὲν θυμώνει καθὼς ἄλλοι.

Α.— Ἀνθ' αὐτοῦ θὰ κάνῃς δούλου κόπο,
κι' ὅταν τοῦ τὰ πῆς μὲ τρόπο
θ' ἀπομείνῃ φίλος πάλι.

Α.— Ποῖος σπαραγμὸς ψυχῆς!
κι' ἦτο τόσο εὐτυχής.

Χορ.— Τώρα ποῦ δὲν εἶναι τσίροι
θέλομε τὸν Τσιρμιῶκο...
Α.— Θὰ σὰς κάνω τὸ γατῆρι,
πάψετε, παιδιὰ, τὸν μπλόκο.

Κι' ἐγὼ καλὰ δὲν ξέρω
πῶς θὰ τὰ καταφέρω
μὲ τὸν Κορφιᾶτη τώρα.

Φοβοῦμαι μὴ κι' αὐτός
μοῦ ψάλλῃ προπετῶς:
ἀντίο Λεωνόρα.

Τρίτη Σκηνή ὄντως δεινῇ.

Ζαβιτσάνος ὁ Κορφιάτης
κι' ὁ τῆς Κρήτης διπλωμάτης.

Λ.— Φίλτατέ μου Ζαβιτσάνε, ξέρεις πόσον σ' ἀγαπῶ...
περιττὸν νὰ σοῦ τὸ πῶ.

Ξέρεις πόσον τὰ πιστὰ χαίρεις παρὰ Βενιζέλω
καὶ γνωρίζεις Ὑπουργὸν τῆς Παιδείας πῶς σέ θέλω.

Ζ.— Τὸ γνωρίζω τὸ γνωρίζω, παμφιλτάτῃ κεφαλῇ,
καὶ σ' εὐχαριστῶ πολὺ.

Λ.— Ἐν τούτοις ὅμως, φίλτατε, μερὶς φιλελευθέρων
τὸν Τσιριμῶκον ἀπαιτεῖ, καὶ σὺ πρὸς τὸ συμφέρον
αὐτῆς τῆς Ἀνορθώσεως, ποῦ κάνει τόσα πράγματα,
εἰς τῆς Βουλῆς τὸν Πρόεδρο παράδωσε τὰ γράμματα,
ἅστα νὰ πᾶν ὅστ' οὐ διάβολο... γιὰ τέτοια μὴ σέ μέλῃ...
ἀνάθεμα τὰ γράμματα, Χριστέ, καὶ ποῦ τὰ θέλει.

Ζ.— Τεῖναι τοῦτα ποῦ μοῦ λές;
γιὰ πολὺ κουτὸ μὲ πέρνεις,
κι' ἄνω κάτω τῆς χολαῖς
μὲ τὰ λόγια σου μοῦ φέρνεις.

Λ.— Κάνε τούτῃ τὴν θυσία,
μὴ θυμώσης τοῦ Μεσσία,
φίλον ἔχε τον στενόν.

Τοῦτο θρίαμβος καὶ νίκη...
τὸ ζητεῖν Ὑπουργιλίκι
εἶναι κάτι τι κοινόν.

Ζ.— Μ' αὐτὰ δὲν μὲ γελᾷς
κι' ἄλλοῦ νὰ τὰ πουλᾷς.

Λ.— Τοῦτο γιὰ σένα νεῖκος
καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα...

Ζ.— Σὺ μ' ἔκανες ἀδίκως
νὰ βάλω τὴν βελάδα.

Λ.— Κι' ἂν τὴν ἐφόρεςες καὶ τί; γι' αὐτὸ μὴ χολοσκάσης,
καὶ βάζε τὴν καὶ βγάζε τὴν κατὰ τὰς περιστάσεις.

Ζ.— Πρωθυπουργέ μὲ συγχωρεῖς... αὐτὸς δὲν εἶναι τρόπος.

Λ.— Γιὰ μιὰ βελάδα, φίλε μου, δὲν χάνετ' ἓνας τόπος.

Ζ.— ὦ προαίσθησις ψυχῆς!

Λ.— Μὴ ποσῶς ἀνησυχῆς.

Ζ.— ὦ τῆς ἀνεπίστου πλάνης!...
ἄλλα λές κι' ἄλλα μοῦ κάνεις.

Λ.— Ἀφῆσέ τους τοὺς ἐξάλλους...
σὺ δὲν εἶσαι σὰν τοὺς ἄλλους,
ἐσὺ πάντα σωφρονεῖς,
κι' εἶσαι πρῶτος, εὐγενής.

Σὺ φαίνεσαι μὲ γνῶσι
καὶ δείχνεις νοῦ γερό...
ἐκτὸς αὐτοῦ καμπόσοι
σέ λέν καὶ μαλλιάρο.

Κι' ἴσως ὁ Μιστριώτης
καὶ κάθε πατριώτης,
ὁποῦ φρουρεῖ τὰ γράμματα,
μέσα στὴν τόση ζάλη
νὰ σηκωθῇ καὶ πάλι,
καὶ νᾶχωμε τρεχάματα.

Κι' ὅλοι νᾶβγουν Ὑπουργοὶ
δίνε τόπον στὴν ὀργή
σὰν σωστός Ἀνορθωτής.

Βλέπε τους ὑπερηφάνως,
μένε πάντα Ζαβιτσάνος
καὶ τοῦ Κόντε νικητής.

Τοῦτο λαμπρὰ τιμὴ,
γιὰ τοῦτο πληρωμὴ
θὰ πάρης μὲ τὸν τόκο.

Καὶ βγάλε τὴν βελάδα,
κι' ἄφησε τὴν Παλλάδα
κοντὰ στὸν Τσιριμῶκο.

Ζ.— Καλὰ νομίζω πῶς τὰ λές
μὲ τζιριτζάντζουλαὶς πολλὰς.
Κι' ἂν ἀγαπῶ τὰ μαλλιάρα,
καθὼς μοῦ γράφουνε πολλοί,
μὲ μία τέτοια συμφορὰ
δὲν θὰ μοῦ μείνῃ ντίπ μαλλί.

Λ.— Κι' ἂν τὴν Ὑπουργεῖαν χάνης, ὅμως λέγε, φίλων φίλε:
μοῦ τὴν ἔδωσε Λευτέρης, Τσιριμῶκος τὴν ἀφεῖλε.

Ζ.— Ἀσπλάχνα μ' ἄφησες μέσα στὴ γλύκα,
μὰ μ' ἐκατάφερες, ξυπνέ Κρητίκα,
νὰ ξαναμείνω πιστὸς σιμά σου,
καὶ γεννηθῇ τὸ θέλημά σου.

Λ.— Τρὶς εὐγε, φίλε, τρὶς ἀφερίμ...
ἐλπίζε πάντα κι' Ἀλλάχ κερίμ.

Μεταρρυθμίσεις θὰ γίνουν κι' ἄλλαι,
καὶ τῆς Παλλάδος τὸ δόρυ πάλε,
καὶ στῆθι πρόμαχος γενναίας πάλης,

Καὶ θυσιάζων εἰς τὴν πατρίδα
βγάλε τὸ φράκο μὲ τὴν ἐλπίδα
πῶς ἴσως γρήγορα τὸ ξαναβάλῃς.

(Αὐτὰ πρὸς Ζαβιτσάνον ὁμίλησε σωφρόνως
κι' ἐπῆγε ὅτῃ δουλειά του, κι' ἔμειν' ἐκεῖνος μόνος.)

Κλαίει παθήματα κι' ἄλλων ἀτυχῶν,
καὶ φάλλ' εἰς ἦχον
ποῦν γνωστόν.

Φτερό στὸν ἄνεμο Λευτέρης μοιᾶζει,
γελᾷ γιὰ χάρι,
κάθε πιστόν.

Ἐγὼ μὲ πάθος φάλλει
πέφτει γραφὴ μεγάλη
ἀπὸν ἄεροπλάνο,
καὶ λέει: Ζαβιτσάνο,
νὰ μὴ μελαγχολῇς,
σκοπεῖω νὰ σέ κάνω
Πρόεδρον τῆς Βουλῆς.

Φαίνεται κι' ὁ Τσιριμῶκος κι' ἔχει μπράτσο τὴν Παιδεία,
καὶ τελειόν' ἢ τραγωδία.
Κι' ὁ χαζὸς ὁ Περικλέτος εἰς τὸν βλάμη του μίλει:
Ἔως τώρα τέτοιο δράμα δὲν ἐπαχθῇ, Φασουλῇ,
μήτε πῶδα στὴ Μαρίκα,
στὴν Κυβέλη, καὶ στὴν Νίκα.